

1

Stirling, Schotland
februari

Elke keer als we een hoek omsloegen kwam er een muur van ijskoude wind op ons af, bijna wraakzuchtig, alsof die kwaad was omdat we in de luwte van een gebouw hadden gelopen. Mijn rode wangen prikten en ik sloeg mijn armen steviger om mezelf heen, trok mijn schouders op, terwijl ik me schrap zette voor de aanval.

‘Voor de vijfde en laatste keer... Waar breng je ons naartoe?’ vroeg Joss. Ze kroop dicht tegen Braden, haar verloofde, aan.

Hij had zijn wollen jas opengemaakt en die deels om haar heen geslagen en hield haar met zijn arm om haar middel dicht tegen zich aan.

Ze droeg een kort, modieus jasje op een rode jurk die als een tweede huid om haar heen zat. Net als de rest van de dames droeg ze hoge hakken. Eigenlijk was het enige wat ze droeg dat haar tegen de Schotse winter beschermde een sjaal.

Ellie en Jo waren er nagenoeg hetzelfde aan toe in jurken en dunne jaszjes op hun hoge hakken.

Ik had het ietsje warmer in mijn zwarte pantalon, maar mijn zijden topje en dunne smokingjasje hielpen me totaal niet. Aangezien ik er niet zo aan gewend was om op hoge hakken te lopen als de anderen was ik de hekkensluis van onze groep, terwijl Jo ons naar onze mysterieuze bestemming leidde.

‘Het is niet ver meer,’ beloofde ze met een blik over haar schouder, terwijl ze ons door de hoofdstraat van de stad stuurde.

Cam, haar verloofde, had zijn arm stevig om haar heen geslagen in een poging haar warm te houden.

Achter ze bleven Ellie, Bradens zus, en zijn beste vriend Adam

ook dicht bij elkaar voor de warmte. Zij waren eveneens verloofd. Nog niet heel lang, trouwens.

Ik had daarentegen geen verloofde om me tegen de tergende wind te beschermen. ‘Niet ver?’ zei ik spottend. Sinds ik iets meer dan negen maanden geleden in Edinburgh was gearriveerd, waren Jo en ik zo hecht als zussen geworden, dus ik kon dat voor mijn gevoel wel zo brengen, aangezien ze ons zonder enige verklaring uit Edinburgh had weggesleept. Vandaar ook de slechte kledingkeuzes. ‘Je bent het recht verloren om dat te zeggen toen je de taxi’s de opdracht gaf naar het Waverley-treinstation te gaan.’

Jo’s verontschuldigende glimlach vervaagde en er verscheen een frons op haar voorhoofd toen ze bij een kruising bleef staan. ‘Oké, volgens mij moeten we hier zijn.’

‘Weet je dat zeker?’ Ik begon te klappertanden.

‘Eh...’ Jo wierp een blik op het straatnaambordje aan de overkant van de weg en haalde toen haar telefoon tevoorschijn. ‘Een momentje, jongens.’

Mijn vrienden gingen dicht bij elkaar staan. Ik bleef een beetje op afstand en bestudeerde ze. Ook al had ik het ontzettend koud, dat vond ik helemaal niet erg. Ik was gewoon blij om bij ze te zijn en stond er nog altijd van versteld hoe hecht we waren geworden. Ze hadden me zo volledig in hun levens opgenomen, deels vanwege Jo, maar ook vanwege Nate, Cams vriend, die ik onlangs geadopteerd had als beste vriend.

Terwijl ik daar zo herinneringen stond op te halen, draaide Nate, die met Adam en Ellie stond te praten, zich naar me om en schonk me zijn prachtige glimlach.

Ik knipperde met mijn ogen, afgeleid door het golfje verlangen dat door me heen trok. Ik was er zo goed in geworden om dat gevoel te negeren, dat ik er nu van schrok. Dat was het probleem als je bevriend was met een man die je totaal begreep en ook nog eens de lekkerste vent was die je ooit had ontmoet.

Dat onverwachte en hevige gevoel had me versteld doen staan, de eerste keer dat ik Nate ontmoette. Serieus, ik verdiende een medaille voor het negeren van die aantrekkingskracht...

Zeven maanden eerder...

Ellies moeder, Elodie Nichols, en haar man, Clark, hadden mij en mijn vader in hun gezin onthaald alsof we er altijd al bij hadden gehoord. Daardoor was het makkelijker om ons aan Jo aan te passen en omdat pap en ik hadden besloten in Schotland te gaan wonen, was het een positief iets om ons aan Jo's leven aan te passen. Ze was eigenlijk best wel fantastisch. De afgelopen jaren waren behoorlijk zwaar voor haar geweest. Ze verdiende het dat er goed voor haar werd gezorgd, en ik wist dat Cam de enige was die dat kon doen.

Ik had een sleutel van Cams appartement en ik ging er samen met Cole naar binnen. Cam was met Jo naar de winkel gegaan om snacks te halen, en ik had besloten ze wat tijd samen te geven door Cole mee te nemen. We waren van plan die avond met zijn allen door te brengen, samen met Cams vrienden Nate en Peetie, die ik voor het eerst zou ontmoeten, en ik vond het wel zo fijn om Jo en Cam even wat rust te gunnen voor hun vrienden kwamen opdagen. Zodra ik de deur open had, ging Cole recht op de spelcomputer af in de zitkamer, terwijl ik dieper het appartement in liep. Ik rommelde wat in de keuken, pakte vast kommen en borden voor de snacks. Ik deed net de afwas toen een lage, ontzettend mannelijke stem met Schots accent zei: 'Eh... jij bent Cameron niet.'

Ik draaide me met een ruk om naar de indringer en vergat prompt hoe ik moest praten.

O.

O, jeetje.

Leunend tegen het deurkozijn met zijn armen over elkaar gevouwen stond de meest sexy man die ik ooit had gezien. Mijn hart begon belachelijk hard te bonken.

Hij trok een wenkbrauw op toen ik nog steeds niets zei. 'Heeft iemand op je mute-knop gedrukt?'

Dat was grappig, dus ik plakte een ietwat gestoorde glimlach op mijn gezicht. Ik nam hem van top tot teen gretig in me op, en terwijl ik hem in al zijn glorie aanschouwde kreeg ik een raar gevoel in mijn onderbuik, zo laag zelfs dat het snel werd opgevolgd door een opgewonden tinteling tussen mijn benen.

O.

O, oké.

Dat was iets nieuws.

Terwijl ik wanhopig, maar vergeefs probeerde die tinteling te negeren, dwong ik mezelf de begeerte en mijn verlegenheid opzij te zetten om het gesprek aan te gaan met de vreemde. De vreemde die, als ik zo moest gokken, waarschijnlijk Nate was. Jo had me alles verteld over Cams superlekkere vriend Nate. Ze had niet overdreven.

Nate, zo knap als een filmster, had een natuurlijk gebruinte huid die je niet bij een Schot zou verwachten, en zulke donkere ogen dat ze zwart leken... al glinsterden ze nu ondeugend. Hij glimlachte ook, waarbij hij een stel sexy kuiltjes in zijn wangen onthulde en perfecte witte tanden. Verder had hij een rechte neus, lippen waar ik ongeneerd naar staaarde omdat die me deden denken aan die van een zekere onconventionele acteur met een donker uiterlijk, en onthulde zijn T-shirt slanke, gedefinieerde biceps wat deed vermoeden dat deze jongen ook serieus gespierd was.

Wonder boven wonder was het daadwerkelijk zijn T-shirt dat mijn aandacht afleidde van zijn spieren. Daar stonden de woorden RESISTANCE IS FUTILE op gedrukt.

De verlamdende verlegenheid die me normaal gesproken overviel als ik geconfronteerd werd met een lekkere vent smolt weg toen ik in lachen uitbarstte. 'Dus jij denkt dat je een van de Borg bent?' Ik gebaarde naar zijn shirt, dat verwees naar de vaste uitspraak van een buitenaards ras uit Star Trek.

Hij keek naar de woorden op zijn borst, schijnbaar verrast. Toen hij me weer aankeek sprankelden zijn donkere ogen nog iets meer. 'Dat je dat weet. De meeste vrouwen denken dat ik een arrogante eikel ben.'

Ik moest nog harder lachen en leunde tegen het aanrecht. 'Dat zal het ook wel een beetje zijn. En je kunt de verwarring vast begrijpen. Je ziet er niet uit als een typische Star Trek-fan.'

Er verscheen een scherpe, intense blik in zijn ogen.

Ik huiverde toen hij zijn blik loom langs mijn lichaam liet glijden.

Zijn stem klonk wat zwaarder toen hij zei: 'Jij anders ook niet.'

Die blik voelde als een trage streling. Als ik iemand anders was

geweest, dan had ik gedacht dat hij me met opzet dat gevoel wilde bezorgen. En toch... mijn adem stakte. De lucht voelde opeens te ijl, er was een rare elektriciteit tussen ons die ik niet helemaal begreep.

'Ben jij een van Jo's vriendinnen?'

Ik moest moeite doen om de terugkerende verlegenheid te overwinnen. 'Heeft Cole je het niet verteld?'

'Peetie is naar de kleine man gegaan. Ik wilde iets te drinken, dus ik ben recht naar de keuken gekomen.'

Zijn ogen verslonden me weer, en blijkbaar had mijn lichaam in een winterslaap verkeerd tot zijn blik het raakte, want er waren een hele hoop tintelingen, huiveringen en niet te vergeten oververhitting.

'Duidelijk de beste beslissing die ik in tijden heb genomen.'

Eh... oké? 'O, nou, ik ben Olivia.'

Nate trok zijn wenkbrouwen op. Toen schraapte hij abrupt zijn keel en ging hij recht staan. En net zo snel werd de sfeer in de keuken normaal. 'Jij bent Olivia? Natuurlijk. Dat accent. Natuurlijk.'

Ik knikte, in de war door zijn reactie. 'En ik gok dat jij Nate bent?' Zijn glimlach was nu vriendelijk, platonisch. Dat was ook logischer.

'Ja, dat ben ik.'

'Cam en Jo zijn onderweg. Ik was even de afwas voor ze aan het doen.'

'Juist, ja.' Hij kwam de keuken verder binnen.

Ik keek gefascineerd toe toen hij een glas fris voor zichzelf inschonk.

'Wil jij ook iets?' Hij gebaarde naar mij met een glas.

'Nee, dank je.'

Toen hij eenmaal zijn drankje had, glimlachte hij weer naar me.

Ik besepte dat de reden waarom ik niet zo sprakeloos was bij hem niet alleen door zijn nerderige shirt kwam, maar ook door zijn ogen. Die waren onmogelijk vriendelijk, en ik voelde me gewoon... niet helemaal op mijn gemak... maar, tja, ook niet slecht op mijn gemak. Dat was echt wel ongebruikelijk voor me met mannen die ik pas net had ontmoet. Vooral een man die ik aantrekkelijk vond.

'Game jij, Liv?' vroeg hij vriendelijk.

'Eh, ja.'

'Nou, laat die borden dan staan en speel met ons mee,' zei hij plagend.

Ik grinnikte. 'Vraag je me nu mee uit op een speelafsprakje?' Zodra de woorden mijn mond hadden verlaten, had ik daar spijt van. Het was niet flirtend bedoeld. Ik wist niet eens hoe ik moest flirten! Dat was gewoon mijn gevoel voor humor, en nu zou hij vast denken dat ik hem probeerde te versieren...

Nate lachte. 'Alleen omdat je die Star Trek-verwijzing snapte. Anders mogen meisjes niet meedoen. Meisjes zijn vies.'

Ik vouwde met een strak gezicht mijn armen over elkaar. 'Jongens zijn anders ook vies.'

Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht. 'Dat is zeer zeker waar.' Hij knikte naar de deur. 'Kom op, Amerikaan. Als ik je ga vernietigen, dan wil ik dat het snel en pijnloos wordt. Zo genadig ben ik.'

'Vernietigen? Mij?' Ik grinnikte. 'Je hebt vast iemand in gedachten die niet op het punt staat je helemaal in te maken.'

'Weet je eigenlijk wel welke game we gaan spelen?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Doet dat er nu nog iets toe? Ik ga je toch wel verslaan. Dus, eerst komt het intimideren, dan volgt het innemen.'

Nate liet zijn hoofd naar achteren zakken en lachte uit volle borst. 'Jezus! Kom op, grapjas.' Hij pakte mijn elleboog beet.

Ik deed mijn best om mijn reactie op zijn aanraking te verbergen.

'Ik moet je aan Peetie voorstellen.'

Ik volgde hem de keuken uit, geraakt door hoe snel hij me bij de rest wilde betrekken. Ik voelde ook aan dat ik op het punt stond tot 'een van de jongens' te worden gebombardeerd. Dat voelde ik aan omdat dat altijd gebeurde. Ik had er geen problemen mee. Het hield alleen wel in dat ik dat kriebelende gevoel in mijn buik moest onderdrukken dat ik kreeg zodra ik naar Nate keek. En met onderdrukken bedoelde ik dat ik er een atoombom op moest laten vallen...

'Liv? Liv, alles oké?'

Ik knipperde weer met mijn ogen en keerde terug op de stoep, in Stirling, in de kou. Nate stond met een bezorgde frons nu recht voor mijn neus.

'Waar zat je?'

Ik glimlachte. 'Sorry, ik denk dat mijn hersenen verdoofd zijn geraakt.'

‘Nou, kom dan maar hier...’ Hij stak mijn arm om die van hem en trok me dicht tegen zich aan. ‘... voor er een vinger afvriest.’

Ik vlijde me dankbaar tegen zijn sterke lichaam aan. ‘Had je dat niet eerder kunnen doen? Iets van drie straten geleden, bijvoorbeeld?’

‘En die blik van afschuw in je ogen missen elke keer als we een hoek omsloegen?’ zei hij, terwijl hij met zijn hand over mijn arm wreef.

Ik trok een gezicht, maar ik was gewend aan zijn plagerijtjes, dus ik liet het maar zo.

‘Het spijt me, jongens,’ zei Jo over haar schouder. Er lag een schuldbevuste uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik had moeten zeggen dat jullie jassen moesten aandoen.’

‘W-w-wij zijn S-s-schots,’ sprak Ellie klappertandend. Ze greep Adams jas wat steviger beet. ‘We k-k-kunnen wel wat hebben.’

Ik kneep in Nates arm toen we weer in beweging kwamen. ‘Nou, ik ben Amerikaans,’ zei ik. ‘En ik kom uit Arizona.’

‘Ik ben Amerikaans en ik heb nergens last van,’ vertelde Joss. Ze klonk een stuk relaxter dan ze eruitzag. Ze struikelde bijna toen ze met haar hak van een kei gleet.

Braden hield haar overeind, terwijl ze flink vloekte.

‘Dat komt ongetwijfeld door die reus waar je je achter verschuilt,’ merkte ik droogjes op.

Ze lachte en kroop nog wat dichtert tegen de reus aan. ‘Misschien.’

Nate deed ook een duit in het zakje. ‘Wij hebben het ook koud, maar we zijn er gewoon aan gewend, dus we zeuren er niet over.’

‘Er zeurt hier niemand,’ wierp Joss tegen. ‘Zo waarschuwen we Jo alleen maar dat ze als ze ons niet snel naar de plek van bestemming brengt, we haar als brandhout gaan gebruiken.’

Jo lachte. ‘We zijn er bijna... denk ik...’

We volgden Jo een zijstraat in. Ze keek met gefronste wenkbrauwen op naar de gebouwen. Het was een doodnormale straat,

met aan weerszijden geparkeerde auto's en busjes.

Cam was vandaag achtentwintig geworden en hoewel we allemaal hadden aangenomen dat we ons klaarmaakten voor een avondje uit in Edinburgh om dat te vieren, had Jo iets anders bedacht. Op de een of andere manier waren we in Stirling terechtgekomen, een prachtige stad met een schitterend kasteel en knusse straatjes, maar tegelijkertijd was dit misschien wel het kleinste stadje ter wereld.

Ik had geen idee wat Jo nu helemaal van plan was.

Opeens verscheen er een brede grijns op haar gezicht toen ze op een hoek tegenover een pub bleef staan. 'We zijn er.'

We keken allemaal eerst naar de bar, daarna keken we elkaar vragend aan. Er was niets bijzonders aan de bar. Het was gewoon... een bar.

'Waar is hier?' vroeg Cam zacht. Zijn mondhoeken trokken geamuseerd.

'Hier.' Ze gebaarde naar boven.

We volgden het gebaar met onze ogen naar het straatnaambordje dat in de bakstenen boven de ingang was bevestigd.

CAMERONIAN PLACE

Ik barstte in lachen uit toen ik het door kreeg.

'Je hebt ons mee naar Stirling gesleept voor een bordje?' vroeg Nate ongelovig.

Jo knikte wat onzeker. 'Het is niet zomaar een bordje. Het is de verjaardag van Cameron. Hij verdient een drankje in zijn eigen kroeg om dat te vieren.'

De jongens, met uitzondering van Cam, keken een beetje verbouwereerd bij het horen van haar redenatie.

Haar verloofde trok haar echter tegen zich aan en staarde haar in de ogen op een manier waardoor ik een beklemmend gevoel op mijn borst kreeg.

'Ik vind het geweldig, schatje.' Hij kustte haar. 'Dank je.'

Door de mengeling van blijdschap en jaloezie bleef ik even

als aan de grond genageld staan. Ik vond het geweldig dat Jo iemand in haar leven had die haar aanbad, maar als ik alleen was vroeg ik me vaak af of er ooit een man zou zijn die in mijn ogen zou staren alsof ik de zon, de maan en de sterren voor hem was.

De anderen plaagden Jo en dat bracht me terug naar het heden. Ik lachte mee, terwijl we met zijn allen de warme bar binnenliepen. We waren misschien wat te netjes gekleed voor zo'n omgeving, maar aangezien we een vrij relaxte groep waren, was er niemand die echt chagrijnig was door Jo's speurtocht.

Ik durfde eigenlijk te wedden dat de jongens het stiekem schattig van haar vonden. Het wás ook schattig. Ze was een lieverd, dus als ze dingen deed die ongelooflijk lief waren, zoals ons een pokkeneind meesleuren alleen zodat Cam iets kon drinken op een straat die zijn naam droeg, dan verbaasde me dat eigenlijk totaal niet.

Mijn vader had het over haar gehad vanaf het moment dat ik hem had ontmoet. In het begin was ik boos geweest vanwege die meid die mijn vader de eerste dertien jaar van haar leven bij zich had gehad, terwijl ik was opgegroeid met zijn geest ergens op de achtergrond. Mijn moeder had nooit een onvertogen woord over pap gezegd. Aangezien ik een vroegrijp kind was dat was opgegroeid met vrienden en vriendinnen van wie de gescheiden ouders elkaar niet konden luchten of zien, had ik het een beetje vreemd gevonden dat mam niet kwaad was op de kerel die was vertrokken toen ik op komst was. Ik had me voorgenomen om de zaak te onderzoeken en had mijn moeder maandenlang lastiggevallen tot het haar uiteindelijk te veel werd.

Ik weet nog hoe ongelooflijk kwaad ik op haar was omdat ze mijn vader zelfs nooit over mijn bestaan had verteld.

Ze had pap ontmoet terwijl ze aan de universiteit van Glasgow in Schotland studeerde. Ze hadden een intense verhouding gehad waar mam een abrupt eind aan had gemaakt door na het eind van haar cursus daar terug naar Phoenix te gaan in de Verenigde Staten. Pas na haar terugkeer had ze ontdekt dat ze in verwachting was van mij. Jaren later had ze bekend dat ze geen

contact had opgenomen met mijn vader omdat ze zo veel van hem hield dat ze niet wilde dat hij in haar leven zou terugkeren omdat hij het gevoel had daartoe verplicht te zijn. Ik hield van mijn moeder, maar ze was niet perfect. Ze was jong geweest en had een egoïstische beslissing genomen. Op dertienjarige leeftijd was dat voor mij onbegrijpelijk. Het duurde een tijdje voor het weer goed zat tussen ons.

Tijd waarvan ik later ongelooflijke spijt had dat we die hadden verspild.

Het feit dat pap zijn hele leven in Schotland had laten vallen om een vader te zijn voor een dochter van wie hij niet eens had geweten dat hij die had totdat ik contact met hem had opgenomen, maakte wel duidelijk wat voor man hij was. Hij had zijn hele bestaan overhoopgegooid om onderdeel van het mijne te worden. Maar daarbij liet hij Jo achter.

Toen Cam die eerste keer mijn vader polste of hij weer in contact wilde komen met Jo, dacht ik na over hoe mijn daden haar leven hadden veranderd. Aangezien haar vader in de gevangenis zat en haar moeder alcoholist was, was mijn vader, een oude vriend van Jo's vader, de enige stabiele ouderfiguur geweest in haar leven en dat van haar broertje Cole.

Natuurlijk kwam pap pas nadat we in Edinburgh waren aangekomen te weten dat Fiona, Jo's moeder, zo zwaar aan de drank was geraakt dat Jo haar broertje in haar eentje had moeten opvoeden. Pap en ik voelden ons daar allebei schuldig over.

Maar dat schuldgevoel nam altijd wat af als ik tijd doorbracht met Jo en Cam. Na alles wat ze had meegemaakt had ze eindelijk een man gevonden die zag hoe geweldig ze was en haar met de liefde en het respect behandelde dat ze verdiende.

Terwijl ik een slokje nam van het biertje dat Nate voor me had meegenomen, keek ik om me heen naar mijn vrienden. Hier zat ik dan, omringd door mensen die door een hel waren gegaan en die daar weer uit waren gekomen en die ene persoon hadden gevonden met wie ze de rest van hun leven wilden doorbrengen.

Daar was Jo, half Amerikaans en half Schots, die naar Edinburgh was gevlucht om aan een leeg bestaan in Virginia te ontsnappen. Als ik dacht aan alles wat Joss had verloren, dan kon ik er met mijn verstand niet bij hoe het haar was gelukt om door te blijven gaan. Ik wist hoe het had gevoeld om mijn moeder te verliezen op mijn eenentwintigste, maar ik kon me niet voorstellen hoe het voor Joss moest zijn geweest om op haar veertiende haar hele familie te verliezen. Uit alles wat ik had gehoord maakte ik op dat ze er nog altijd kapot van was geweest toen ze bij Ellie was ingetrokken en Ellies broer Braden had ontmoet. Het stel had kennelijk allerlei pieken en dalen meegemaakt vanwege de problemen van Joss, maar had het uiteindelijk samen opgelost. Ze gingen over drie weken trouwen.

Dan waren daar natuurlijk nog Ellie en Adam. Ik was vrij hecht met Ellie, omdat we een romantisch idealisme deelden. Ze had me het hele verhaal van Adam en haar verteld. Ze was al jaren verliefd geweest op de beste vriend van haar broer, maar hij had haar niet zien staan tot haar achttiende verjaardag en het had daarna nog een aantal jaar geduurd voordat hij er iets mee had gedaan. En zelfs toen had hij gezegd dat het een vergissing was. Blijkbaar had hij de vriendschap met haar en Braden niet willen verpesten. Daarop had een hele hoop gedoe gevolgd tot Ellie uiteindelijk helemaal klaar met hem was geweest. Maar toen mijn mooie en sterke vriendin de diagnose kreeg dat ze een hersentumor had, vermande Adam zich eindelijk. Gelukkig voor ons allemaal bleek Ellies tumor goedaardig te zijn en gelukkig voor Adam was hij net op tijd bij zijn volle verstand gekomen om Ellie voorgoed voor zich te winnen. Ze waren al een tijdje verloofd, maar hadden ons dat pas vrij recentelijk verteld nu ze een schitterende verlovingsring aan haar linkerhand droeg.

Ik werd omringd door liefde. Niet door een of andere goedkope, overheersende, opschepperige of kunstmatige soort liefde, maar oprecht, intiem, van het soort ik-ken-al-jouw-rare-trekjes-en-gewoontes-en-ik-hou-nog-steeds-van-je.

‘Komende maandag moet je voor de laatste keer je jurk passen,

Joss,' zei Ellie opeens, waarna ze een slokje van haar mojito nam.

Ze zat naast Adam, die naast Jo en Cam geperst zat bij het enige beschikbare zitje achter in de ruimte. Joss, Braden, Nate en ik stonden om de tafel heen en ik vervloekte mezelf omdat ik me door Jo had laten overhalen de hoge hakken van tien centimeter te dragen.

Joss leunde tegen Braden aan en zei: 'Bedankt voor de herinnering. Ik zal me schrap moeten zetten voor de lullige opmerkingen van Pauline.'

Cam fronste zijn wenkbrauwen. 'Waarom heb je een jurk van die vrouw gekocht als ze zo'n trut is?'

'De jurk,' antwoordden Jo, Ellie en ik in koor.

Na slechts drie maanden in Edinburgh te zijn geweest had ik me vereerd gevoeld toen Joss me vroeg een van haar bruidsmeisjes te zijn. Rhian, haar vriendin van de universiteit uit Londen, was een weekendje op bezoek gekomen en we waren samen op jacht gegaan naar de jurk voor Joss en de jurken voor de bruidsmeisjes. Na een paar discussies met Ellie over de kleur had Joss besloten dat haar meiden een champagnetint zouden dragen. We waren terechtgekomen in een bruidsboetiek in New Town waar de eigenaresse Pauline sarcastische opmerkingen had gemaakt over ons gebrek of juist teveel aan bepaalde kenmerkende lichaamsonderdelen.

De borsten waren te groot, te klein. We waren te dun of te dik...

We stonden op het punt om te vertrekken toen Joss naar buiten kwam in een jurk die de trut had aanbevolen en Ellie was in tranen uitgebarsten.

Tja, zo mooi was die.

Pauline wist duidelijk hoe ze bruiden moest kleden... Ze had er alleen totaal geen idee van hoe ze met ze moest praten. Of tegen mensen in het algemeen, trouwens. Ik barstte niet bepaald van het zelfvertrouwen en was behoorlijk onzeker over mijn lichaam, dus ik verliet die winkel met het gevoel een gigantische olifant te zijn. *Nog bedankt daarvoor, Pauline.*

Joss lachte en keek Braden aan. 'De jurk is blijkbaar mooi.'

'Dat idee kreeg ik ook,' mompelde hij. 'Maar mijn hoogtepunt van die dag zal toch zijn als ik hem uittrek.'

'Braden,' kreunde Ellie, 'niet waar ik bij ben.'

'Als jij Adam niet meer zoent waar ik bij ben, dan maak ik geen seksueel getinte opmerkingen meer tegen mijn vrouw waar jij bij bent.'

'Je bent nog niet getrouwd,' zei Nate. 'Je hoeft er geen haast achter te zetten, hoor.'

Ik snoof eens. 'Nate, ik weet niet of je het weet, maar daar is je bindingsangst weer.'

Hij staarde me gemaakt geschokt aan. 'Waar?' Hij klopte met zijn handen zenuwachtig op zijn wangen. 'Haal het weg.'

Ik streek met mijn duim over een denkbeeldig vlekje op zijn jukbeen en stelde hem gerust. 'Zo, helemaal schoon.'

'Poeh.' Hij nam een flinke slok bier en keek naar de bar. 'Met dat spul op mijn gezicht had ik seks vanavond wel kunnen vergeten.'

'Heel charmant,' mompelde ik.

Hij grijnsde ondeugend en knikte naar een groepje vrouwen bij de bar. 'De plicht roept.' Hij slenterde er nonchalant heen en kwam naast een meisje tot stilstand. Haar vriendinnen schoven aan de kant, terwijl Nate en het meisje driftig met elkaar begonnen te flirten.

Ze was bloedmooi, natuurlijk. Een prachtig gezicht, lang en donker haar, een roomblanke huid en gevaarlijke rondingen. Ze was waarschijnlijk net als ik iets te zwaar, maar in tegenstelling tot mij stond het haar goed. Dat moest ik Nate nageven. Hij had niet echt een type. Het kon hem niet schelen of een vrouw mager of mollig was, of ze grote borsten had of juist heel sportief gebouwd was. Zolang ze maar vrouwelijk en mooi was, dan voelde hij zich tot haar aangetrokken.

Nate glimlachte naar haar en ze was verkocht.

Dat verraste me totaal niet. Met zijn een meter tachtig was Nate niet uitzonderlijk lang, maar in combinatie met zijn slanke,

gespierde lichaam dankzij de vechtsporten die hij beoefende, een knap gezicht en het soort charisma dat je niet kon kopen, zou het de meeste vrouwen helemaal niets kunnen schelen of ze boven hem uittorenden op hun hakken als dat inhield dat ze die avond aan zijn arm konden doorbrengen.

Maar dat was niet op mij van toepassing. Nate zou mij nooit op een seksuele manier bekijken, dus het had geen zin om daar überhaupt over na te denken. Volgens mij wist ik meer over de echte Nate dan de meeste mensen, dus het was niet moeilijk om hem in de *'friendzone'* te plaatsen. Ik kon welke aantrekkingskracht ik ook voelde uitschakelen, omdat ik wist dat het toch nergens toe zou leiden. Ik had Nate liever in mijn leven als een vriend, dan helemaal niet. Ondanks al zijn bindingsangst en ongegeneerde playboymentaliteit ten opzichte van vrouwen was hij vanbinnen een goede vent en een heel erg goede vriend.

'Nou, zij kan het wel schudden,' merkte Joss zachtjes op.

Ik keek haar aan en trok een wenkbrauw op toen ik haar met een grijns naar Nate en het meisje zag kijken. 'Hij belooft ze niets.'

Ze lachte. 'Je hoeft hem niet te verdedigen. Ik weet dat Nate altijd heel duidelijk is, maar we hebben het hier over de meiden. Soms horen ze gewoon wat ze willen horen.'

'Ja, maar Nate heeft dit tot een kunst verheven. Het is net een zesde zintuig of zo. Zodra hij ook maar de kleinste verandering in hun houding ten opzichte van hem bespeurt, is hij weg.'

'Ik kan niet wachten tot hij een keer voor de bijl gaat,' zei Ellie, met een ondeugende glimlach in de richting van Nate.

'Ik ook niet.' Jo wierp me een veelbetekenende blik toe, alvorens weg te kijken.

Ik deed alsof ik te dom was om te begrijpen waar ze het over had en veranderde snel van onderwerp. 'Hebben jullie Cams nieuwe tatoeage gezien? Cole heeft die ontworpen,' vertelde ik ze trots.

Cole Walker was de beste tiener ooit. Jo had hem ontzettend goed opgevoed. Het beste wat die twee ooit was overkomen, op elkaar na, was Cameron MacCabe. Hij en Cole leken ontzettend

op elkaar. Ze waren allebei kunstenaars, allebei coole nerds. En Cam had Cole de opdracht gegeven een nieuwe tatoeage voor hem te ontwerpen.

Die was fantastisch.

Een gestileerde C en J die schuilgingen tussen de grillige ranken en de strakke krullen van Coles tribal ontwerp.

‘Ooo, laat eens kijken,’ smeekte Ellie met een lach.

Cam schudde zijn hoofd. ‘Die staat op mijn ribben.’

‘Ah, kom op, het is niet alsof wij allemaal flauw zullen vallen bij de aanblik van je buikspieren,’ plaagde Joss.

‘Het zijn goede buikspieren.’ Jo klopte trots op Cams buik.

Braden nam een slokje van zijn whisky. ‘Persoonlijk hoef ik zijn buikspieren niet zo nodig te zien. Ik word er nog jaloers op.’

Adam knikte met een strak gezicht. ‘Ik ook.’

‘Flikker op,’ mompelde Cam. Zijn mondhoecken krulden omhoog.

‘O, nou, als hij zo flauw doet...’ mopperde ik, en ik grabbelde door de inhoud van mijn tas. Ik voelde het papier en trok het eruit, vouwde het open en onthulde de ondertekende schets van Coles ontwerp. ‘Kijk, dit is hem.’

De anderen keken ernaar, maar Jo glimlachte naar me. ‘Ga je die bewaren?’

‘Absoluut, en ik heb Cole er ook nog een handtekening onder laten zetten.’

Ze lachte. ‘Zo wordt zijn kalverliefde alleen maar erger.’

Ik haalde mijn schouders op. Dat kon me niets schelen. ‘Hij verdient het te weten hoe geweldig hij is.’

‘Dat ben ik helemaal met je eens.’

We keken elkaar met een begrijpende blik aan, terwijl de anderen Coles talent bewonderden.

Nate keerde al snel terug.

De brunette sloot zich weer aan bij haar vriendinnen, al bleef ze naar Nate staren.

‘Ga je niet...’ vroeg ik nieuwsgierig, met een nadrukkelijke blik op de vrouw.

‘O, jawel.’ Hij grinnikte jongensachtig. ‘Maar ik heb haar verteld dat mijn maat jarig is en dat ik wat tijd met hem wilde doorbrengen.’

Nate hield zijn woord en bleef tot sluitingstijd bij ons.

We maakten aanstalten om te vertrekken toen zijn warme adem langs mijn oor streek. ‘Ik ben ervandoor.’

Ik draaide me om om hem aan te kijken en zag vanuit mijn ooghoek de weelderige brunette. ‘Oké, veel plezier.’

Nate knipoogde naar me en drukte een kus op mijn wang. ‘Dat gaat zeker lukken.’ Na afscheid van de rest te hebben genomen, pakte hij het meisje bij de hand en verlieten ze de pub.

Ik staarde naar de lege deuropening en er trok een scheut jaloezie door me heen. Mijn vriend was de meester van verleiding. Als hij wilde neuken, dan gebeurde dat ook.

Helaas was dat voor sommigen van ons niet zo makkelijk.